



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: J. M.,
bytem X
zastoupený JUDr. Radkem Kellerem,
advokátem se sídlem Jaselská 23, 602 00 Brno

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje,
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10. 8. 2023, č. j. KUZZL 71434/2023, sp. zn. KUSP 61737/2023/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce

a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Valašské Klobouky, Odboru dopravně-správních agend, Oddělení dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 6. 2023, č. j. MUVK/10409/2023/DS, sp. zn. OD-DP 25/2023 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 23. 2. 2023 v 09:40 hodin v obci Vlachovice poblíž domu č. p. 39 ve směru jízdy na obec Haluzice jako řidič motorového vozidla tovární značky TOYOTA Proace, registrační značka X držel při řízení vozidla v pravé ruce telefonní přístroj. Tímto jednáním porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě žalobce předně uvedl, že žalovaný správní orgán se dostatečně nezabýval všemi jeho odvolacími námitkami a odůvodnění napadeného rozhodnutí je vnitřně nepřesvědčivé. Žalovaný nedostatečně zjistil všechny rozhodné skutečnosti a nesprávně a nedostatečně zhodnotil skutkový stav věci, a následně podřadil k nesprávným skutkovým zjištěním i nesprávné právní hodnocení.
5. Nezákonnost výroků prvostupňového rozhodnutí žalobce spatřuje zejména v tom, že správní orgán I. stupně vyhodnotil jednotlivé důkazy. V posuzované věci proti sobě stojí dvě verze skutkového stavu. Jedna verze je založena na výpovědi policistů, podle které žalobce držel při řízení vozidla mobilní telefon. Oproti tomu stojí druhá verze žalobce založená na jeho tvrzení, že žádný telefon v ruce nedržel a telefonoval prostřednictvím sady handsfree.
6. Žalobce má za to, že vinu za spáchání přestupku spočívajícího v držení mobilního zařízení při řízení motorového vozidla lze dovodit jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich řádném provedení vytvoří jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém informací, které ve svém celku povedou k závěru, že žalobce držel mobilní zařízení v ruce při řízení vozidla. Takový stav však podle žalobce v řízení zjištěn nebyl.
7. Správní orgán nadřadil výpovědi policistů nad ostatní provedené důkazy. Jde zejména o videozáznam, který předložili zasahující policisté a ze kterého nebylo zřejmé, ani kdo vozidlo řídil, natož zda řidič něco držel v ruce. Nelze ani dovozovat, že policisté viděli něco více, než zaznamenala policejní kamera. Z žádného důkazu tak nevyplynulo, zda řidič něco držel v ruce a zda se jednalo o záznamové zařízení. Správní orgán I. stupně pak ohledně výpovědí policistů pominul to, že žalobce v řízení opakovaně uváděl, že se

k němu policisté chovali arogantně a vyhrožovali mu. Správní orgán se měl zabývat tím, jak se policisté k žalobci chovali

8. Žalobce má za to, že ve správním řízení nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán I. stupně i žalovaný nedostatečně zjistili okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, neprovedli vyšetřovací pokus ani místní šetření a ani řádně nevyhodnotil předložené videozáznamy.
9. Proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nezákonnost a vady zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s tvrzením žalobce a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. K důvěryhodnosti svědeckých výpovědí policistů žalovaný uvedl, že policisté držení telefonního zařízení žalobcem pozorovali ze svého stanoviště poblíž domu č. p. 39. Jak je patrné z videozáznamu, v pozorování přestupku žalobce policistům nebránila žádná překážka či jiná okolnost. Vzdálenost mezi vozidlem policistů a vozidlem žalobce mohla být okolo 5 metrů, což také vychází z pořízeného videozáznamu. Podle žalovaného nelze rozpor ve výpovědích policistů týkající se přesné vzdálenosti vnímat jako zásadní neshodu vyvolávající pochybnosti o skutkovém stavu. Policisté byli přesvědčeni, že žalobce za jízdy držel v pravé ruce černý mobilní telefon. Držení mobilního telefon je přitom přestupkem, který lze pozorovat pouhým okem, proto snížená vypovídací schopnost videozáznamu nepředurčuje reálné pozorovací možnosti policistů. Videozáznam je pouze jedním z důkazů, ze kterých správní orgány vycházely. Ačkoliv na základě videozáznamu nebylo možné učinit jednoznačný závěr o protiprávním jednání žalobce, nelze jím toto jednání ani vyloučit. Videozáznam přibližuje pozorovací podmínky policistů, nicméně nenahrazuje a ani není schopen nahradit pozorování samotné.
12. Z napadeného ani z prvostupňového rozhodnutí dále podle žalovaného nevyplývá, že by správní orgány nadřadily výpovědi policistů nad výpověď žalobce. Žalovaný s ohledem na rozdílné verze skutkového děje pouze upozornil na skutečnost, že tato situace není nikterak výjimečná, přičemž nelze opomíjet fakt, že žalobce má vlastní zájem na věci. Současně nevyslovil závěr o tom, že by výpověď žalobce byla nepravdivá. Důvěryhodnost výpovědí policistů pak nebyla přijata bez dalšího, ale po náležitém vyhodnocení všech skutečností, které vyšly najevo. Bylo prokázáno, že policisté měli dobré výhledové podmínky, od přestupce nebyli enormně vzdáleni a měli dostatek času na zaznamenání protiprávního jednání. Policisté zaznamenali držení mobilního telefonu žalobcem a následně za ním vyjeli, aby s ním projednali spáchání přestupku. Žalobce nejprve souhlasil s přestupkem spočívajícím v „telefonování“, a následně odmítl podepsat příkazový blok, který uváděl „držení hovorového nebo záznamového zařízení“. I v tomto případě jsou výpovědi policistů a žalobce odlišné, ale všichni shodně uvádějí, že žalobce nejdříve se spácháním přestupku souhlasil, předal policistům finanční hotovost, avšak následně si vše rozmyslel, odmítl podepsat příkazový blok, byla mu vrácena finanční hotovost a přestupek byl postoupen k projednání správnímu orgánu.

13. Žalovaný dále uvedl, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Podle žalovaného bylo protiprávní jednání žalobce prokázáno. Skutečnost, že žalobce měl v autě sadu handsfree, nevylučuje, že žalobce za jízdy držel telefon a nezpochybňuje důvěryhodnost výpovědí policistů. Žalovaný při rozhodování vycházel ze všech podkladů, které jsou součástí spisu, které hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. K prokázání přestupku žalobce považoval za dostatečné vycházet ze souladných výpovědí policistů, které korespondují s listinnými podklady a nejsou nijak vyvráceny pořízeným videozáznamem ani žádným jiným důkazem.
14. Pokud žalobce odkazoval na analogickou situaci, která měla vzniknout o den později na stejném místě s jeho známým pro týž přestupek, přičemž řízení bylo zastaveno, uvedl žalovaný, že tento analogický případ nemůže relevantně zhodnotit. Při rozhodování obdobných případů by neměly vznikat nedůvodné rozdíly, ale skutečnost, že se jedná o přestupek z téhož místa, neznamena, že jsou případy skutečně analogické.
15. Žalovaný je přesvědčen, že jeho rozhodnutí je věcně správné a zákonné, proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Replika

16. V rámci repliky žalobce uvedl, že trvá na tom, že výpovědi policistů jsou nekonzistentní. V řízení nebylo postaveno najisto, zda policisté mohli do vozidla žalobce vidět, zda byli v dané rychlosti schopni vidět detaily a zda mohli vidět, že řidič má něco v ruce a oč se jedná. Správní orgán měl místním šetřením nebo vyšetřovacím pokusem postavit najisto, zda policisté do vozidla mohli vidět.
17. Správní orgán nepostupoval podle zásady volného hodnocení důkazů a nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. V projednávané věci se rozcházejí svědecké výpovědi policistů a výpověď žalobce. Žalovaný měl vyhodnotit věrohodnost výpovědí svědků a v kontextu s ostatními důkazy uvážit, zda lze výpovědi považovat za průkazné, což se v posuzovaném případě nestalo.

V. Průběh ústního jednání

18. Krajský soud nařídil ve věci na den 27. 3. 2025 ústní jednání.
19. Zástupce žalobce odkázal na obsah žaloby a repliky. Zásadní pro posouzení věci je posouzení věrohodnosti výpovědi policistů a toho, zda mohli do vozidla vidět na řidiče.
20. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě a uvedl, že má za to, že skutek byl řádně prokázán.
21. Žalobce v rámci účastnické výpovědi uvedl, že předmětným vozidlem skutečně jel a telefonoval přes handsfree, a přitom projel kolem policejní hlídky. Policejní hlídka za ním přijela před dům č. p. 368. Policista jej informoval, že telefonoval za jízdy, ale žalobce uvedl, že telefonoval přes handsfree. Policista žalobci uložil blokovou pokutu, kterou žalobce zaplatil. Na blokové pokutě bylo uvedeno, že žalobce držel hovorové zařízení, což žalobce odmítl.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
23. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
24. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
25. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce týkající se prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány. Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 23. 2. 2023 v 9:40 hodin řídil žalobce motorové vozidlo TOYOTA Proace, registrační značka X, na silnici č. 494 v obci Vlachovice poblíž domu č. p. X ve směru jízdy na obec Haluzice. Sporným je však zjištění, zda za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem hovorové zařízení (mobilní telefon), tedy zda se dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Žalobce zejména odkazoval na to, že ve věci existují dvě verze skutkového stavu – verze žalobce a verze zasahujících policistů.
26. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
27. Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
28. Podstatou projednávaného případu je posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Otázkou, jež měla být podle žalobcova názoru posouzena nesprávně, je, zda na základě výpovědi svědků (policistů) lze považovat přestupek za dostatečně prokázaný i vzhledem k žalobcem tvrzené rozpornosti jejich výpovědí, jakož i k dalším okolnostem, na které žalobce v průběhu správního řízení upozornil. Podle žalobce tedy existují pochybnosti o tom, zda skutečně držel za jízdy hovorové zařízení, na druhé straně žalovaný byl přesvědčen, že o skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti, protože skutečnosti vnímané policisty byly v daném případě spolehlivě prokázány. Těžiště problémů v tomto směru se tak nachází v rovině hodnocení důkazů, když na jedné straně stojí svědecké výpovědi zasahujících policistů, na straně druhé tvrzení žalobce.
29. Důkazním standardem spojeným s prokazováním držení telefonu při řízení vozidla se již vícekrát zabýval Nejvyšší správní soud. Ve svých rozhodnutích opakovaně dospěl k závěru, že držení telefonu při řízení patří mezi tzv. obtížně zachytitelné přestupky. U těchto přestupků je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Standardně

pozorují policisté tyto přestupky pouhým zrakem. Následně se tedy prokazují jen jejich svědeckými výpověďmi. Není přitom neobvyklé, že proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného z přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34, body 17 a 18).

30. Obviněného lze shledat vinným ze spáchání tohoto přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že mobilní telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. Policisté (či alespoň jeden z nich) by tedy museli být v takovém postavení k vozidlu řidiče, aby vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a k orientaci neprůhledných (či špatně průhledných) částí vozidel mohli jednání řidiče vidět. Natolik detailně, aby si byli jistí, že to, co drží v ruce, je skutečně telefon (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla řidiče a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. rozsudky ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015-23, či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34).
31. V nyní posuzované věci zdejší soud nemá pochybnosti, že oba zasahující policisté mohli vidět, že žalobce drží za jízdy v ruce mobilní telefon. Jak policisté vypověděli a jak plyne také z videozáznamu, stáli kolmo k vozovce. Rozporná byla policisty uváděná vzdálenost policejního vozidla od vozidla žalobce, kdy jeden z policistů, prap. P., vypověděl, že jejich vozidlo bylo od vozidla žalobce vzdálené 2 metry, druhý policista pprap. K. uvedl něco mezi 5 až 10 metry. Z videozáznamu je však zcela jasně vidět, že policisté mohli bez problému sledovat projíždějící vozidla ve směru na obec Haluzice a bylo zřejmé, že dostatečně vidí i do interiéru vozidla. Ačkoliv je tedy rozpor v policisty uvedené pozorovací vzdálenosti poměrně velký, na základě videozáznamu lze postavit na jisto, že výhledové podmínky měli policisté zcela dostatečné. Policisté nadto vzdálenost pouze odhadovali a jednalo se o jejich subjektivní vnímání. Podle videozáznamu viditelnosti nic nebránilo. Videozáznam je proto stěžejní v otázce, jaké měli policisté výhledové podmínky. K přestupku došlo v dopoledních hodinách, nebyla mlha, nepršelo, na videozáznamu není zřejmé žádné zhoršení viditelnosti, vzdálenost od vozovky byla taková, aby mohli komfortně sledovat chování řidičů při jízdě. Nadto se policisté soustředili na sledování provozu, neboť v rámci služby v danou chvíli prováděli dohled nad bezpečností silničního provozu.
32. Další tvrzený rozpor ve výpovědích zasahujících policistů byl dán v tom, že rozdílně uváděli dobu pozorování přestupku. Prap. P., vypověděl, že pozoroval držení telefonního přístroje žalobcem po dobu 30 vteřin, pprap. K., po dobu 2–3 vteřiny. Daný rozdíl je však dán tím, že prap. P. vypověděl, že viděl žalobce i ve chvíli, kdy policejním vozem vyjeli za žalobcem a na křižovatce k nim vozidlo žalobce stálo kolmo, a proto viděl, jak žalobce nadále drží telefonní zařízení v ruce. Kdežto pprap. K. viděl vozidlo žalobce pouze z boku ve chvíli, kdy projel kolem jejich stanoviště, ze kterého sledovali provoz na pozemní komunikaci.
33. Co ale oba zasahující policisté popsali zcela shodně, bylo držení telefonu žalobcem. Oba policisté vypověděli, že žalobce viděli přes přední sklo jejich automobilu a boční přední

sklo automobilu žalobce, které nebylo zatmavené. Shodně dále uvedli, že žalobce držel v pravé ruce v úrovni volantu tmavý mobilní telefon. To vyplývá i z úředního záznamu ze dne 23. 2. 2023.

34. Krajský soud k tomuto konstatuje, že navzdory přesvědčení žalobce v těchto výpovědích neshledal žádné zásadní odlišnosti, které by mohly samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Z výpovědí zasahujících policistů je však nade vše pochybnost zřejmé, že si byli jisti držením mobilního telefonu žalobcem, přičemž se shodli především na pravé ruce, ve které měl být telefon žalobcem držen v úrovni volantu. Současně zasahující policisté nezávisle na sobě uvedli shodný okamžik a způsob, jakým bylo spáchání přestupku žalobcem zpozorováno. Lze konstatovat, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po několika měsících od spáchání přestupku, lze případné drobné odchylky pochopit, neboť nelze mít za to, že policisté mají kapacitu pamatovat si všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Takové požadavky nelze na příslušníky policie s ohledem na množství přestupků, jimiž se zabývají, nepochybně ani požadovat. Nicméně žádné významné odchylky nebyly v případě výpovědi zasahujících policistů ze strany krajského soudu shledány.
35. K hodnocení věrohodnosti výpovědi je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by zasahující policisté měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové či záznamové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25). Žalobce přitom nenabídl soudu žádné konkrétní indicie, jež by znevěrohodnily výpovědi zasahujících policistů a tím i změnilы náhled soudu na průběh spáchání přestupku žalobcem tak, jak jej popsaly správní orgány ve svých rozhodnutích. Žalobcovu verzi skutkového děje, tedy že telefonoval prostřednictvím handsfree, ale telefon v ruce nedržel, považuje krajský soud shodně s žalovaným za nezpůsobilou vyvrátit konzistentní výpovědi policistů. Žalobce svou verzi totiž nikterak nedoložil. Ani videozáznam předložený žalobcem nijak nevyvrací svědecké výpovědi policistů.
36. Soud uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení hovorového či záznamového zařízení

při řízení motorového vozidla. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující konstantní a pro účely řízení dostatečně určité výpovědi zasahujících policistů ve spojení s videozáznamem pořízeným policisty, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu I. stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu, v oznámení přestupku a ve videozáznamu), kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem z bezprostřední vzdálenosti spočívající v tom, že předmětem, který žalobce držel v ruce během řízení vozidla, byl skutečně mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem. V případě žalobce tedy nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak. Žalobce ve správním řízení navrhl odlišnou verzi skutkového děje, jež však nevyvrací tvrzení uváděná policisty ani do posouzení předmětné věci nevnaší relevantní pochybnosti. Správní orgány proto neměly sebemenší pochybnost o správnosti a věrohodnosti tvrzení zasahujících policistů (jež bylo po celou dobu konzistentní), neboť žalobce v řízení nevnesl žádnou pochybnost stran řádného zjištění skutkového stavu. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

37. Žalobcem navrhovaný vyšetřovací pokus či místní šetření by přitom do řízení nepřineslo ničeho nového. Jak soud uvedl již výše, skutkový stav byl dostatečně zjištěn na základě výpovědí policistů, výpovědi žalobce a policisty pořízeného videozáznamu, přičemž těmito důkazy se správní orgány dostatečně zabývaly a vyhodnotily je jak samostatně, tak ve vzájemné souvislosti. Provádění dalších důkazů by v takové situaci bylo nadbytečné, neboť vyšetřovací pokus či místní šetření nemají potenciál prokázat v řízení další skutečnosti a vyvrátit zjištěný skutkový stav.

VII. Závěr a náklady řízení

38. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
39. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

40. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

41. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 27. března 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce